

MONDOM A MAGAMÉT

Pallag és Pintér

Eörsi István

Az olajbizottság története megméríthatatlan, mert a működésének folyamán

nyaképpen napvilágra zúduló állítások folklorisztikus jellegűek. Az egykori bizottság elnöke úgy viselkedik, mint arénában a bika, akinek a torreador a hagyományokkal és játékszabályokkal szakítva díjoni mustárt fröccsent a szemébe. A bika, név szerint Pallag László, felbődul erre, és kitágult orrikából lángokat lövell minden irányba.

Minden irányba: ez nagy újdonság. A kezdet kezdetén mentesítette a kormánypártokat az olajmegvesztegetés és olajmaffia vádjai alól. A vizsgálat lezárása után azonban azt állítja, hogy „az olajozás és tisztára mosása” a jelenlegi kormányt is terheli. Ezzel megsérti a kormánykoalíció erkölcsi kódexének első paragrafusát, amely szerint saját bűnt vagy

hibát elismerni fejesztés terhe mellett tilos. Csalódottságában új parazsat gyűjt a fejére, mert bejelent, hogy a maffia pénzt adott a politikai pártoknak és tisztségviselőiknek, hogy szüntessék meg a parlamenti vizsgálóbizottságot. Ehhez a maffiának elsősorban a parlamenti többség irányítóit kellett volna megvesztegetnie. Pallag vádja szerint az összes párt, de kiváltképpen a parlamenti többség pártjai a bünözés mocsarában ficáncolnak.

Ez a vád neveséssé teszi Pallagot. Olyan embernek tünteti fel, aki az eredendő ártatlanság állapotában kezdte meg vizsgálódásait, a legkétesebb egyének igazságát és hazugságát váltakozó arányban elegevítő vallomásait halálosan komolyan szívta magába, míg fel nem robbant tőlük, szétfröccsentve minden irányba a gyanús masszát. Mondhatjuk tehát: felelőtlen méregzsák, mérlegelésre és különbségtételre képtelen, kudarcaiból nem tanuló pukancs paprikajancsi.

Csakhogy hiába mondunk ki róla efféle ítéletet, ha arra a kérdésre, hogy létezik-e olajmaffia, határozott „Igen!”-nel kell felelnünk, arra a kérdésre pedig, hogy a parlamenti többség segítette-e az olajmaffiával bajlódó parlamenti bizottságot, ugyanilyen határozott „Nem!” a helyes válasz. A parlamenti bizottság rengeteg anyagot hordott össze, válogatás és kritika nélkül, aztán az értékelő munka megkezdése előtt feloszlatták. Ez a tény arra vall, hogy nagy hatalmú valakik nem óhajtottak tiszta vizet önteni a pohárba. Ez esetben Pallag minden egyes állítása lehet továbbra is hamis, csak éppen a lényeg tekintetében találta fején a szegyet. Úgy járt, mint a sanda mészáros, akit eltiltanak mestersege gyakorlásától, mert ha megcélozza az egyik marha fejét, és lesújt, félő, hogy egy másik marha rogy össze.

Nem tudom, miért éppen most jut eszembe viszállya Pintér belügyminiszterrel, akit már első al-

kalommal maffiózónak nevezett a nyilvánosság előtt. Pintérnek ez különösen rosszul eshetett, mert őt korábban is gyanúsították ilyesmivel. Akkor védekezés-képp lóditani méltóztatott, de rajtakapták. Ennek ellenére belügyminiszter maradt, amiből arra következtettek, hogy fontos titkok tudója. Pintér beperelte Pallagot, és meg is ítélték neki jogerősen egy és negyed millió forintot. Pallag az elsőfokú ítélet után elmesén azt mondta, hogy neki nincs ennyi pénze, mert ő nem maffiózó. Azt is mondta, hogy perekkel akarják befogni a vizsgálódó képviselők száját. Bejelentette, hogy az Alkotmánybírósághoz, és szükség esetén a Strasbourgonban székelő Emberi Jogi Bírósághoz folyamodik. Pallag tehát nem változik. Tovább táncol elefántként közéletünk porcelánboltjában. Nem olyan önzetlen, jó ember, mint Pintér belügyminiszter, aki a rendőrök árvaira költené az ő nem létező egy és negyed millióját.